

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 89

Číslo: 38

20. září

Cena: 7 Kč

VÍRA V ČASE KRIZE

Milé sestry, milí bratři, před lety jsem vám napsal text zvaný Povzbuzení k víře. Nyní s odstupem času se k tomuto tématu vracím. Mnoho přemýšlím v poslední době o církvi, o nás křesťanech v současném světě. Svět se změnil. Mnohé "nehybné" jistoty se daly do pohybu. Dnes ze všech stran slyšíme slovo krize: krize ekonomická, ale taky morální, duchovní, krize základních idejí a východisek. Také situace naší církve se změnila. Nejsme obětí ateistického útlatku. Máme svobodu. Avšak ideologie vnucená lidem v dobách tohoto útlatku nese své ovoce dál. Většinové společnosti je křesťanská víra lhostejná. O evangelium, které nabízíme, není zájem. Je to frustrující zkušenost. Důsledky dobře známe: zmenšující se náboženské obce; generační propad v nich; klesající zájem o církevní obřady; přibývající těžkosti v uchovávaní víry v rodinách; těžko dosažitelné mladší generace. Jistě vedle toho zakoušíme i řadu pozitivních signálů a zdarů. Přesto však jsme častěji a dlouhodoběji konfrontováni s těžkostmi. To jsou všechno situace, kdy není lehké věřit. Mnohdy se nám zdá, že odezva naší služby a našeho svědectví je minimální. Zvláště pro duchovní, kteří jsou svým povoláním bytostně spojeni s posláním církve, i pro jejich rodiny, je to často velká zkouška. Jak se v této situaci orientovat? K tomu si dovoluji předložit několik podnětů. Berte je jako sdílení myšlenek, v nichž se odráží zápas o porozumění současné situaci z pohledu víry, a jako pozvání k rozhovoru.

1. Především: **Pán po nás vždycky žádá víru** - abychom důvěřovali jemu a jeho Slovu, abychom do jeho rukou vložili své životy, svou budoucnost, svá očekávání, bolesti i strachy,

bez ohledu na okolnosti. Právě okolnosti nás velmi ovlivňují. Mnohdy víc než si připouštíme. Býváme na nich doslova závislí. Když vidíme, jak se lidé obracejí, jak přicházejí na bohoslužby, s jakým zájmem slyší Slovo, když vidíme mladou generaci odhodlanou následovat Krista, tak je i pro nás radost věřit. Když však zakoušíme pravý opak - a to bývá většinou naše zkušenost přes všechnu naši snahu a nasazení - je to nesmírně těžké. Bible nás učí, že Bůh a Kristus je přítomen a jedná - mnohdy nejvíc právě tehdy, když nic nevidíme a nezakoušíme. Teoreticky to všichni známe, avšak přijmout a dlouhodobě nést nepříznivé okolnosti není lehké. Věřit znamená také - a často - vydržet *pod břemenem*, vydržet prázdnotu pouště, unést *mlčení* nebo *mizení* Boží a nepřestávat důvěřovat Kristu, nepřestávat důvěřovat jeho Slovu. Říká se tomu *holá víra*, víra bez přídavek a opor pocitů či jiných uspokojení. Cesta této víry je náročná. Pozorujeme na ní rysy cesty křížové. Ta bolí, ale většinou ne tělesně, nýbrž spíš duševně a duchovně. Ve svých paradoxech nás konfrontuje s našimi hranicemi. Ale zároveň nám nejlépe dává zakusit jednotu s naším Pánem. Je to účast na jeho zkušenosti Getsemane a pod křížem.

2. Žijeme v čase, kdy se klade velký důraz na prožitek, zkušenost, efekt. To, co působí, co "funguje", má před lidmi váhu. My však málo zakoušíme působení Slova v lidech, kteří přicházejí na bohoslužby. A co teprve lidé kolem nás!? Musíme se ptát po příčinách. Kážeme špatně? Je to soud nad námi? Nebo nad společností? Je to důsledek naší malé víry? Nebo je to součást procesu, kterým jako jedinci, církev a společnost procházíme? Netroufám si hodnotit. Každá krize však vede k přezkoumání základů; k uvědomění si kořenů, k revizi našich postojů. O tom budu ještě později psát. Díváme-li se a ptáme, proč se něco děje, máme několik základních možností. Některé věci se dějí jako důsledek minulosti a některé kvůli budoucnosti. Abychom se včas zastavili, abychom zkontrolovali své nasměrování a ptali se, zda stojíme opravdu na základech, které proklamujeme. Je pro nás prakticky - fakticky Kristus jediným základem a oporou nebo se ho jen formálně dovoláváme? Jsou naše vztahy a naše plánování - i církevní - postaveny na hodnotách evangelia? Máme se opravdu v Kristu rádi? Nezakrýváme určitý zásadní rozpor mezi tím, co říkáme a co děláme? Každou krizi můžeme přijmout jako těžkou, ale nadějnou příležitost ohlédnout se, vrátit ke kořenům a změnit své smýšlení - a tedy jako příležitost k růstu a zralosti v Kristu. V krizi, která se různým způsobem dotýká celé společnosti, se musíme ptát i na náš vztah ke společ-

Dokončení na str. 3

MODLITBA U HROBU PREZIDENTA EDVARDA BENEŠE V SEZIMOVĚ ÚSTÍ

*„Hospodin utištěným dopomáhá k právu... sehnuté napřimuje... miluje spravedlivé“
Ž 146,7-8*

Věčný Bože, v těchto místech, kde před staletími kázal mistr Jan Hus, se ztišujeme a obracíme k tobě svou mysl. Chceme ti vyjádřit vděčnost za svou zemi a poděkovat ti za všechny, kteří přispěli k utváření a rozvíjení i obraně našeho novodobého státu. Dnes myslíme na druhého prezidenta Edvarda Beneše. Děkujeme za jeho úsilí o spravedlnost a za prosazování hodnot demokracie a lidskosti. Uvědomujeme si, že nesl se svým národem nesmírně těžké okamžiky a opakovaně musel čelit zvůli mocných,

kteří své záměry prosazovali násilím. Prosíme tě za svou vlast, za mír mezi národy, za snášenlivost a spolupráci mezi lidmi. Dej, abychom pro každodenní složitosti a trápení nezapomínali na dar a hodnotu svobody, ve které dnes můžeme žít. Dávej nám stálou naději, ať usilujeme o to, co je dobré a spravedlivé. Neboť ty jsi Bohem, který utištěným a zdeptaným dopomáhá k právu, sehnuté a pokořené napřimuje a miluje spravedlivé. Tobě patří čest a věčná moc (1 Tm 3,16).

Amen.

Tomáš Butta

3. září 2009

ZE 102. ZASEDÁNÍ ÚSTŘEDNÍ RADY

Zasedání ústřední rady se konalo minulou sobotu v Praze-Dejvicích. Pobožností na texty Ex 16,1-18 a J 6,27-35 (písně 335, 296 a 184) zahájil pražský biskup ThDr. David Tonzar, Th.D. Po schválení programu pak bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta v modlitbě poděkoval za život a dílo bratří farářů Oty Metyše z olomoucké diecéze, kterého Pán k sobě povolal 25. srpna, a Miloslava Lihaříka z královéhradecké diecéze, kterého Pán povolal 1. září. Vlastní jednání pak začalo ideovým referátem, který vedl bratr patriarcha. Ústřední rada vzala mj. na vědomí poděkování ze Ženevy za bohoslužby u Husova a Jeronýmova kamene v Kostnici, které vedl pražský biskup ThDr. David Tonzar, Th.D. 6. července, a dopis s poděkováním rektorovi ČVUT prof. ing. Václavovi Havlíčkovi, CSc. za propůjčení Betlémské kaple k celocírkevním bohoslužbám u příležitosti státního svátku Mistra Jana Husa. V referátu vzdělávání, který vedl slovenský biskup ThDr. Jan Hradil,

vzala ústřední rada na vědomí zápis ze zasedání církevní zkušební komise a schválila zvýhodnění výše kolejného v koleji dr. Karla Farského pro bohoslovce, členy naší církve. Ti budou platit jen 50 %, když se zaváží, že stejný počet let, po které budou takto zvýhodněni, budou po ukončení studia sloužit v církvi.

V organizačně právním referátu, který vedla místopředsdkyně ústřední rady sestra RNDr. Ivana Macháčková, byl mj. projednán návrh brněnské diecéze, aby byly všechny církevní

směrnice shromážděny ve sněmovním centru. Ústřední rada pak uložila sněmovnímu centru, aby zajistilo shromáždění platných řádů, usnesení sněmu, církevního zastupitelstva a obou ústředních rad.

V personálním referátu, který vedl bratr patriarcha, bylo mj. schváleno vysluhování svátosti svěcení kněžstva Mgr. ing. Aleně Mynaříkové z pražské diecéze po složení zkoušky před zkušební komisí.

(red)

ZPRÁVY ZE SVĚTA

V Kavkazské republice se od vyhlášení samostatnosti extrémně snížila porodnost. Patriarcha Ilja II. se rozhodl k neobvyklému kroku: slíbil, že každé třetí a čtvrté dítě pravoslavné rodiny osobně pokřtí a bude mu kmotrem.

V loňském roce překvapivě stoupl počet novorozenců dětí o 7300. Při sedmi hromadných kitech přijal pat-

riarcha do společenství církve přes 3000 dětí.

***

Bývalý americký prezident Jimmy Carter vzbudil koncem sedmdesátých let pozornost tím, že navzdory striktnímu oddělení náboženství a státu se před kamerami modlil a přihlásil se k baptistické církvi. Nyní je zase ve

Dokončení na str. 3

Slunce vycházelo nad zemí, když Lot vešel do Sóaru. Hospodin začal chrlit na Sodomu a Gomoru síru a oheň.
1. Mojžíšova 19,23-24

Ani naše města netrpí v noci nýbrž ve dne vždyť den přináší husté mraky které nám zadušením hrozí do očí skleněné střepinky sypou a do nepřítomnosti odvádějí

Také na naše města už spadly tuny síry a olova ale Hospodin ještě zdržuje konečné zničení neboť andělé se stále pokoušejí najít několik spravedlivých

KAZIMIERZ WÓJTOWICZ
Přel. Zdeněk Svoboda

Pravdivost kněžské služby

O závislosti a s ní související žádostivosti, touze něco ale i někoho vlastnit, jako o něčem negativním, jdoucím proti životu mluví Bible od svých prvních stránek. Naše české překlady pak ta místa, kde se cituje Boží zákon, tlumočí jako příkazy, které lze poslechnout nebo odmítnout. Ale je možno je číst i jako tak zvané imperfektum (Jiří Beneš: Desítka, vyšlo v Návrat domů, 2008).

Tato forma řeči neklade na posluchače nárok, nenařizuje, nedává úkoly, nevyzývá k činnosti, ani nezakazuje, ani nepřikazuje, ale mluví o ději teprve vznikajícím či teprve ke vznikání připraveném. Mluví o Božím jednání s člověkem a v člověku, o proměně jeho srdce mající příčinu mimo člověka, mimo jeho vůli - totiž v Hospodinově činu. Z naší perspektivy jde o Hospodinovo zaslíbení (nebudeš závidět, nebude při tobě žádostivost, nebude tě ovládat soupeřivost, ctižádost ani v tvém srdci nebude přítomna neupřímnost) a proto také o předmět víry v jeho naplnění při nás. Je tu řeč o Božím působení v člověku, který vírou přijímá Božího Syna Ježíše Krista, a tak se otevírá tvořivé moci Ducha svatého, který v něm a s ním koná, čeho člověk ze své vůle ani síly a moci není schopen.

Z tohoto úhlu pohledu, myslím, můžeme porozumět výroku apoštola Pavla v 1. kapitole listu Filipským, kde se zmiňuje o těch, kteří káží Krista ze závislosti a soupeřivosti, ze ctižádosti a neupřímnosti či dokonce s myšlenkou, že apoštolovi k jeho okovům přidávají ještě soužení. A on na to vše, co se nám jednoznačně jeví jako špatné a zlé, odpovídá: „Ale co na tom! Hlavně že se jakýmkoli způsobem, ať už naoko nebo opravdově, káže Kristus.“

Ať chce či ne, vrací tohle všechno můj pohled k Janu Husovi a jeho nároku na pravdivost kněžské služby na straně jedné, a k římskokatolickému přesvědčení na straně druhé, že Ježíšovo pověření ke kněžské službě platí, avšak vinou hříšnosti a díky svobodné vůli to přesto můžeme "vorat" (což pilně činíme), ale bohužel, nebo spíše bohudíky, to nemůžeme vylepšovat - leda se snažit přiblížit tomu, co Pán založil a zamýšlel. V tomto světle pak eventuální církevní pompa a nádhera spojená s posláním do kněžské služby má možná hlavní cíl jinde, než si lidé myslí, v tom, aby kandidáta vším tím "rámusem" upozornila na to, že ono vložení rukou je obrovský závazek, jemuž člověk může dostat v moci Ducha svatého a proto v úzkém spojení s Pánem Ježíšem Kristem, bez něhož nic dobrého nemůžeme sami vykonat (použity myšlenky mého přítele J. Z.). Jsme opravdu jen služebníci a leckdy, řečeno s králickými, i neúčinní. A přesto navzdory této lidské slabosti svých služebníků Pán jiný způsob zvěstování radostné zprávy nevolí. Proč asi? Protože všichni jsme mu stejně blízcí a drazí. Všechny nás chce přivést k poznání pravdy a dát nám spásu. Taková je jeho cesta, takové je jeho myšlení. Jím je schopen člověka přivést k pokání i zármutku nad sebou samým a tak přivodit jeho obrácení a konat v něm a na něm proměnění k Božímu obrazu.

Jan Hálek

Z kazatelského plánu

16. neděle po svátcích svatodušních

Odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům
Žijeme z Božího odpuštění. Kdykoli na to zapomeneme, dostáváme se do situací, z jejichž nekřesťanského řešení je třeba se kát a prosit za odpuštění. Jen milostí Boží jsme, co jsme, a ta milost nám nebude marná, budeme-li z ní dávat ochotně a horlivě. Bylo by troufalostí žádat od Boha odpuštění ve stavu hříšné hněvivosti. Odejít z domu modlitby s tímž tvrdým srdcem, jak jsme vešli, je rouháním proti Duchu. Znamená to pak přijímat tělo a krev Páně nehodně.

Vstup: Gn 33,1-4

Tužby:

2. Za srdce smířlivá, milosrdná a odpouštějící...

3. Za pravdivost a čistotu našich proseb, za modlitební upřímnost...

Epištola: Ef 4,22-32

Evangelium: Mt 18,23-35

K obětování: Mi 6,8

K požehnání: Mt 6,12-14

Modlitba:

Bud' pochváleno a velebeno jméno tvé, Pane Ježíši, jméno, ve kterém nám bylo milostivě dáno se sejít. Děkujeme za všechno, co jsme tvou přítomností získali pro dny, které jsou před námi. Máme se osvědčit jako ti, kdo dovedou odpouštět tak, jako tys dovedl odpustit ve své Božské lásce. Amen.

Vhodné písně: 3 nebo 53; 29 nebo 83; 82

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Naše církve náležejí k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny. Proto postupně předložíme několik programů pro ty věřící, kteří se doma sami chtějí s Bibli. Věříme, že tato četba je bude inspirovat k zamýšlení a modlitbě.

(pokračování z minulého čísla)
Král a království

Ve významu území a pozemského panování

Izraelité pronikali na území Palestiny kolem roku 1200 př. Kr., a to z pouště, kde žili jako jiné kočovné kmeny bez královské vlády.

Po dobytí Palestiny byli Izraelité vedeni soudci, které jim v čase nouze posílal Hospodin.

Soudců Jednomu ze soudců – Gedeónovi – byl sice nabídnut královský titul, ale ten jej odmítl s argumentem, že jediným vládcem Izraele je Hospodin.

Sd 8,22-23 Neslavné Abímelekovo králování bylo v dějinách Izraele krátkou epizodou.

Sd 9. kap. Poslední soudce Samuel měl nehodné syny a zdálo se, že budou usilovat o soudcovské postavení. Tento fakt a také nebezpečí ze strany Pelištejců

přinutily Izraelce nakonec k ustanovení krále. O povolání prvního krále Saula jsou ve Starém zákoně dvě verze: První zpráva je kritická, druhá sděluje, že byl Saul pomazán za krále z Hospodinova příkazu. Kritika viděla v instituci krále vzpouru proti Hospodinově vládě a nebezpečí zbožnění, které bylo běžné v okolních zemích. Ustavení království se stalo kolem r. 1025 př. Kr. Král měl dodržovat smlouvu s Hospodinem.

1 S 8. kap.; 10,17-27; 1 S 9. kap.; 10,1-16; 1 S 12,12-17

David začal kralovat kolem r. 1000, po něm nastoupil syn Šalomoun, který stavěl chrám kolem r. 960. Toto králování popisují knihy Samuelovy a 1. kniha Královská.

1 S 16,1-13; 2 S 5,1-12; 1 Kr 1,11-40; 2,1-4; 4,1

Kolem r. 933 se království rozpadlo na dvě říše – jižní judskou a severní izraelskou.

1 Kr 12. kap.

Za ideálního krále "podle srdce Božího" byl považován David.

1 S 13,14; Ž 86,21; Sk 13,22 Kniha 1. Královská popisuje období asi 120 let za vlády pěti králů judských a osmi králů izraelských. Kniha 2. Královská líčí dobu asi 270 let za vlády šestnácti králů judských a dvanacti králů izraelských až do doby zániku obou království. Králování popisují i dvě knihy Paralipomenon (Letopisů, kronik), které téměř úplně opomíjejí dějiny severního Izraele.

1 a 2 Pa K pádu Samaří v severním království došlo pod náporom Asyřanů roku 722/1. K definitivnímu pádu Jeruzaléma v jižním království došlo pod náporom Babylónanů roku 587/6.

2 Kr 18,9-13;

2 Kr 24,8-17; 25. kap.

Texty vybrala:
Jiřina Kubíková
(pokračování příště)

Nad Písmem

ŽIJEME Z BOŽÍHO ODPUŠTĚNÍ

Mt 18,23-35

Tradiční nauka Římskokatolické církve mluví o dědičném hříchu, s nímž člověk přichází na svět, s onou náklonností ke zlému, s onou dědičnou vinou, kterou pak rozmnožuje vinou osobní, vlastním hříchem. S tím bychom mohli samozřejmě polemizovat, ale i tzv. hlubinná psychologie mluví o pocitu viny, pocitu nedostatečnosti, kterým člověk trpí, a právě zde vidí někteří psychologové zdroj jak lidské zloby, tak i chorobných neuroz. Mohlo by se zdát, že tím potvrzují ono biblické vyprávění o prvotním hříchu Adama a Evy, muže a ženy, o hříchu nás všech a nám všem společném pokušení. Jsme ztotožnění zlem, jsme vyhnáni z ráje. Hyneme a voláme po osvobození, po vykoupení.

V Ježíši Kristu nám Bůh toto vysvobození nabízí. Jak hrozné by bylo, kdyby spasení záviselo jen na nás. Není spravedlnosti, ve které bychom mohli obstát před svatým Bohem. Kolik asi slz a jizev zůstává v našich stopách – i v těch nezamýšlených, když jsme ublížili jen ze sobectví, protože jsme viděli pouze sebe a svůj prospěch, anebo z lenosti a nedbalosti, když se nám prostě nechťelo na druhého myslet a něco pro něho udělat. Každý z nás se denně zpronevřuje a tudíž si nějaký trest zaslouží. Bůh nemá zalíbení v bezbožném a jeho milosrdenství není nekonečné. Když pak víme, že je našich dobrých skutků dost, aby už Pán Bůh mohl zamhouřit oči nad tím ostatním? Kdyby pak víme, že jsme nepřekročili hranici, za kterou už Bůh neodpouští? Nevyšli bychom z nekonečných úzkostí, kdyby to mělo na Božím soudu takhle probíhat. - Ale díky Bohu, není tomu tak.

Smíme věřit a spolehnout se, že takové, jací jsme, nás Pán Ježíš přijímá pro svou ničím nepodmíněnou lásku, zjevenou v jeho oběti na kříži. Celé evangelium je plno radostné zvěsti, že Bůh nás miluje i v naší ubohosti, ano, i

v našem hříchu. Ví o každém člověku a stále znovu mu dává šanci. Třtinu nalomenou nedolomí, knot doutnající neuhasí, hledá ztracenou ovečku, vystrojí hostinu z radosti, že se vrátil mamotratný syn.

A tak se to, na první pohled ponuré, učení o všeobecné zkaženosti člověka mění z milosti Pána Ježíše Krista ve vysvobozující zvěst: spasení nezávisí na nás, je nám dáno z milosti, je v tom, že se Bůh slitovává, že odpouští, ovšem s jednou podmínkou, abychom i my odpustili.

Ježíš to odpuštění tak zdůrazňuje, že Petr na svou snad až trochu vyzývavou otázku, kolikrát má odpustit, zda sedmkrát, slyší odpověď: sedmdesátkrát sedmkrát, tedy stále znovu. A pak Ježíš shrnuje svou nauku o odpuštění do strhujícího podobenství o dvou dlužnících. Jde o konečné účtování. Ježíš nic nebagatelizuje. Vina, dluh, hřích opravdu existují. Tisíc hřiven bylo veliké jmění, proto i úměrný trest je strašný: prodat ženu a děti se vším, co ten člověk měl. Jde tedy o těžký hřích, o dluh, který ten dlužník nemohl uhradit. A přece mu byl dluh prominut. Na druhé straně šlo v našem příběhu o nepatrnou dlužnou částku. A přes všechny ty prosby taková tvrdost srdce! Kdo je tento člověk, tak nespravedlivý a krutý, který není ochoten odpustit svému dlužníkovi ani to málo, i když jemu samotnému bylo tolik odpuštěno? Je to každý, kdo není ochoten odpustit sedmdesátkrát sedmkrát.

Jak nesnadno dovedou lidé obrátit list za tím, co se stalo! Nic si lidé tak dlouho nepamatují jako poklesky druhých. Skoro bychom mohli říci, že mezi lidmi není odpuštění a kde není odpuštění, tam není možné začít znovu. Víme, jak pokračuje podobenství o mamotratném synovi: ve chvíli, kdy se milosrdný otec raduje nad znovu nalezeným synem, druhý syn,

ten, který se ničím neprovinil, stojí venku a odmítá vstoupit. Jeho názor je jednoznačný: kdo se takto provinil, není už hoděn pobývat v otcovském domě! Jen si to představme, kdyby byl ten kající hříšník odkázán na svého spravedlivého bratra! Ale je tu Otec, který ho zdaleka vyhlíží. Ten, kterému syn způsobil největší bolest - ten je nejmilosrdnější ze všech.

„Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce...“ (Ef 4,26). Smíření a odpuštění musí být naším stálým a trvalým úkolem, to od nás žádá náš nebeský Otec, tomu nás učí Pán Ježíš. Za odpuštění prosit a bez konce odpouštět. „Budte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Ef 4,32) Že nám Bůh v Kristu odpustil, na tom závisí náš časný i věčný život. Je to naše jediná naděje, které se držíme, jediný základ, na němž můžeme stavět.

Miroslava Jarolímová

Pane, chceme se učít zacházet s časem, čerpat dny, hodiny a okamžiky, a tak se spřátelit s hranicemi času.

Dát každému dni, co mu patří: hře, rozhovoru, plánům, dílu, veselosti, přemýšlení a spánku a tak prožít i poslední den s důvěrou.

Každého večera skončit všechnu vádu dřív, než zapadne slunce, a nevláčet nic, co není v pořádku, dny a týdny.

Odpustit druhým jejich provinění a vyprosit si odpuštění pro vlastní vinu tak, že to není něco neobvyklého, nýbrž každodenního. Věřit tomu, že jsme přijali odpuštění od Boha a lidí a za to děkovat.

Amen.

Jorg Zing

DVA BUDOVATELE NAŠÍ CÍRKVE

5

Pokračování z minulého čísla "Tribuna": „...V pondělí večer, když zdálo se, jako by i příroda sama chtěla toto setkání bratří Čechů a Srbů ozářit milým, jasným svitem luny, přivezl vůz vyvolence moravsko-slezského na biskupství se skvělým poselstvem, kněžstvem: českým, moravským, slovenským, karpatoruským i představiteli obcí sesterské československé církve. Očekávali je biskup Ochridský, Raško-Prizrenský, Bitoljský i Zletovsko-Strumičský v ozářené dvoraně dvorní čekárny a jednotný chór bohoslavců sv. Savy pěl do tiché jesenné noci »Kde domov můj«. Provázení výkřiky »Na zdar bratři Češi« a písní »Hej Slované«, ubírali se hosté zástupem lidu do patriaršního dvorce, kde u vchodu očekávání byli vikářem patriaršije a dvorním úřadem i úřednictvem. Pak je přijala jeho Svatost Patriarch Srbský, obklopen vlasteneckými biskupy. Zřířejšího dne svatý archierejský sabor, obnoveného Srbského Patriarchátu, po vyzvání sv. Ducha v kapli trůnního sálu a v slavnostním svém sezení jednohlasně vyvolil prvního biskupa nové, sesterské československé církve pro eparchii Moravsko-Slezskou se sídlem v Olomouci, Matěje Pavlíka. Tuto volbu ohlásil slavnostním způsobem J. Sv. Patriarch Dimitrij p. Matěji Pavlíkovi u přítomnosti celého archierej-

ského saboru a hromadné delegace našich bratří Čechoslováků. Pan Pavlík při této příležitosti, jakož i na železniční stanici vzletnou řečí odkryl slovanskou bratrskou duši slovanského národa, která touží po nejčestnější duchovní jednotě se srbským národem a pomocí jeho s ostatními východními národy slovanskými. Potom se slavnostní průvod s bílým praporem mučedníka Jana Husa, národního českého kněze a křížem Sv. Metoděje v čele, povozy ubíral do Krušedolu. Veškeré bratrstvo tohoto svatého kláštera očekávalo tyto vzácné hosty. V chrámě krušedolském, podle předpisů naší pravoslavné církve, předsezat byl obřad postřížím a uvedení v mníšstvo p. Pavlíka, který nazván byl Gorazd... ve čtvrtek byl mnich Gorazd při archierejské bohoslavbě v starém patriaršním klášteře Grgetku přeosvěceným biskupem nižším a karpatoruským Dositejem posvěcen na igumena a v klášteře Chopovu, kde našly útulek ruské monašky, přeosvěceným Dositejem povýšen na archimandrita.“

"Politika" č. 4821 a "Dnevník Bělehradský" č. 246 (z 25. 9. 1921):

„Prohlášení Gorazda. Slavnostní prohlášení biskupa Gorazda, budoucího pohlavára československé pravoslavné církve, provedeno bylo dle ustanoveného pořadu včera odpoledne v 5 hodin. Sám obřad se velmi zřídka

provádí, kromě toho an toto prohlášení týkalo se prvního československého biskupa, stalo se, že včera večer sborný chrám byl pln. Patriarch Dimitrije i budoucí biskup Gorazd, provázení biskupy, přesně v 5 hodin přešli z patriaršální budovy do soborného chrámu. Ve středu chrámu byl stůl s tolika stolicemi, kolik bylo biskupů. Na stole byl pro každého biskupa malý chléb a číše na víno. To jest podle zvyku, který panoval v prvých křesťanských dobách, musila se vykonati večere lásky. Když patriarch a biskupové zaujali svoje místa za stolem, nový biskup stál stranou. Tehdy jeden diakon z ambona ohlásil národu, že byl Gorazd zvolen biskupem moravsko-slezským od svého národa a že byl přijat od našeho archierejského saboru. Na to p. Gorazd odpověděl, že se odvolává na volbu a že proti tomu ničeho nenamítá. Chór zapěl »Blahoslaven jsi Kriste Bože« a jeden diakon odvedl p. Gorazda na jeho místo za stolem mezi ostatní biskupy. Pak byla započata večere lásky... Mezi čestným obecnstvem byl přítomen tomuto obřadu i p. Klinton, anglický kněz, jenž od našeho sv. synodu obdržel červený pas a náprsní kříž.“

Jarko Pavlík

Pokračování příště

VÍRA V ČASE KRIZE

Dokončení ze str. 1

nosti a hodnotám, které ji utvářejí. Sdíleme s ní do jisté míry její vnitřní svět smyslu, soubor názorů, porozumění a hodnot, jakýsi její "jazyk v nejšířším slova smyslu". Jsme ve světě, ale nejsme - nemáme být ze světa. O tom je třeba přemýšlet, co to znamená pro nás právě teď. Nepřejali jsme a nesdílime stejné pohledy, stejnou mentalitu jako svět? Nespolehneme víc na určitý systém světa než na Pána? Nemůžeme a ani bychom neměli unikat ze světa, ale máme v něm být alternativou. Jsme a nabízíme reálnou alternativu běžných pohledů a životních stylů? Začal jsem otázkou, proč nezakoušíme mezi sebou takové působení Ducha a Slova? Možná je to proto, abychom na sobě dosvědčovali, že existují i jiné důležitější hodnoty, než je neustálý růst, efektivita, fungování, spotřeba a to, co je evidovatelné a čím se dá snadno disponovat. Možná se i my potřebujeme znovu naučit, že to opravdu důležité se děje tiše, pomalu a vyžaduje srdce i trpělivost. Cestou k tomu je věrně nést těžké chvíle mlčení a zdánlivé nepřítomnosti Boží. Prosím, aby nám Pán dal sílu unést takové těžké chvíle. Prosím, aby nás tato zkušenost nezlomila, ale naopak posílila. To, co je pro nás nemožné, nepředstavuje žádný problém pro našeho Pána.

3. Naše budoucnost - jedinců, světa i církve - spočívá v rukou Kristových. Na tom nic nemění žádná krize. To je osvobozující zjištění: vše je v rukou Kristových. Ze všech situací - i těch nejtěžších - vede dobré východisko. To neznamená, že vše musí dobře dopadnout ve stylu "happyendu", nýbrž že nás *nikdo a nic* - ani ty nejhorší varianty vývoje událostí - *nemůže odlou-*

čit od lásky Boží, která je v Kristu, našem Pánu. Mohou nastat velké i bolestné změny. Mnohé jistoty se mohou nenávratně ztratit. Může to platit - a nejspíš platí - i o jistých zažitých podobách církevního života. To však neznamená úplný konec. Spíš transformaci. To vyžaduje důvěru, otevřenost, kreativitu. Důvěru vůči Pánu, který je dobrý a k našemu dobru nás někdy provádí těžkými zkouškami. Otevřenost vůči novému, co on tvoří. Kreativitu jako schopnost přijímat a tvůrčím způsobem reagovat na nové možnosti, které Kristus otevírá.

4. Potřebujeme, aby nám byly otevřeny oči, abychom uviděli Krista a jeho dílo mezi námi - v církvi i ve světě. On zůstává uprostřed svého lidu a dává nám znamení své blízkosti. **Takovým darem a znamením Kristovým jsou naše společenství, kde můžeme nalézat duchovní domov, stejně jako každý jednotlivý křesťan, který věrně žije vírou a hledá Boží vůli. Totéž lze říci o každém člověku, který cítí a dává najevo svou odpovědnost za svět nejen slovy, ale i praktickými činy. Nadějně je zvlášť to, že to často bývají mladí lidé.**

Býváme k sobě navzájem často kritičtí a spíš vnímáme své nedostatky a omezení. To nás pak vede k nespokojenosti, reptání a malomyslnosti. Takový postoj nám však zavírá oči pro vzácné dary, které dostáváme. I v čase krizí jsme totiž obdarováni. "Bohatstvím" církve byli, jsou a budou lidé, kteří věří a modlí se, mají nápady z Ducha svatého a chtějí se podílet na Kristově poslání ve svém každodenním životě. Poslední dobou si uvědomuji právě toto bohatství. Jaká obdarování máme v sestřích a bratřích!

Kolik darů! Jaké možnosti, které mohou být rozvinuty vírou! Můžeme žít a budovat naše obce jako rodiny víry, jako místa, kde může být každý ve své osobitosti přijat a také najít své uplatnění. Má to jistě i svá úskalí, ale také velké naděje. Nemusíme dělat velké věci nad naše síly, ale můžeme utvářet naše obce a střediska více do podoby rodin víry, kde je patrná láska, kde se rádi setkáváme, rádi spolu hovoříme o Písmu, můžeme se spolu modlit, cítíme se přijati, jeden druhého si vážíme a můžeme, byť malými činy, pomoci druhým. Díky Bohu za místa, kde se to děje už nyní. Obec jako rodina víry potřebuje pro svůj zdravý život a rozvoj otevřenost vůči lidem "zvenjšku". Letos ve velikonočním období jsem si uvědomil, že nejlepší řečí evangelizace je řeč "trpělivé lásky", "přijetí", "porozumění" nebo, jak někteří říkají, řeč "pohostinnosti" - pozornosti k přicházejícím - k "cizincům". Cítím, že tady někde se - postupně, pomalu a mnohdy i bolestně - rodí nová podoba církve. Věřím, že z ní se rodí i nová služba lidem ve světě. Důležité je, abychom se na tomto procesu s vírou aktivně podíleli, neuzavírali se do sebe a do svých zažitých představ a otevírali se dynamice Ducha, dynamice milosti. **Potřebujeme objevovat nově Kristovu přítomnost v jeho Slovu a jeho Duchu, ale taky v lidech tvořících církve - v jejich darech i slabostech, v jejich ranách a v lidech kolem nás, v jejich možnostech, potřebách a nouzích.**

Kéž nás Duch svatý učiní pozornými a vnímavými pro působení Vzkříšeného v nás, mezi námi a kolem nás a vede nás ke skutečné proměně smýšlení!

Pokoj a požehnání!

Petr Šandera,
brněnský biskup

TÁBOR PALOUČEK 2009

A je to tu zas! Jako každý rok se i letos naše nadšená křesťansko-skautsko-teenagerská skupinka pod vedením zkušených tábornic Jindřišky a Dany vydala na tábor. Tentokrát jsme si jako útočiště vybrali skautské tábořiště Palouček v Bělé nad Svitavou. Celý náš pobyt trval od 22. do 30. srpna.

Naše tábořiště sestávalo ze tří podsadových stanů a hlavní dřevěné chaty. V ní jsme každý den snídali, zpívali a probírali biblické postavy. Budíček byl stanoven na poměrně brzkou dobu, ale nám to nevadilo, neboť jsme věděli, že to dospíme během školního roku. A tak jsme každé ráno všichni nadšeně spěchali na rozcvičku a těšili se, co pro nás den přichystá. Jednou přichystal stezku odvahy nebo pantomimu, jindy zase scénky na zadané téma či hru "na blbce". Pokaždé jsme se výborně bavili. Vrcholem tábora byla záludná pokladovka, která však kvůli dešti vedla vesnicí a po silnici. Jestli si však myslíte, že to je všechno, tak se šeredně pletete! Během pobytu jsme navštívili nespočet hradů, zámků a koupaliště, které bylo opravdu luxusní. Kdybych byl o něco otužilejší, možná bych se i vykoupal!!! Na druhou stranu zde ale nevládl žádná anarchie - naše vedoucí měly vše pevně v rukách. Kdo se opozdil při příchodu na rozcvičku, musel vysbírávat celé tábořiště od spadlého ovoce. A vězte, že ho bylo více než málo! Závěr dne jsme vždy strávili u ohně opékáním libových špekáčků, nikoli mastných buřtů, a debatováním o věcech možných i nemožných. Celý týden byl tak nabitý zajímavými akcemi a událostmi, že se nám ani nechtělo domů.

Ale přesto jsme museli. No co, vždyť příští rok pojedeme zase. A určitě si užijeme dvakrát tolik zábavy! Tábora zdar!

Martin Kalivoda

za mládež z náboženských obcí Praha 4 Krč a Braník

ZPRÁVY ZE SVĚTA

Dokončení ze str. 1

středů pozornosti, neboť jako pětáosmdesátiletý vystoupil i se svou manželkou Rosalynne z církve, ačkoliv v ní zastával významné funkce. Jako důvod tohoto kroku uvedl nepřátelský postoj církevního společenství k ženám. Zdali se exprezident rozhodl ke vstupu do jiné církve, není známo.

***

Podle údajů z r. 2007 se ve Spolkové republice Německo hlásí k evangelické církvi 24,8 milionu a k Římskokatolické církvi 25,5 milionu lidí. Společně tvoří 53,4 procenta obyvatel.

***

"Když církev sama vztáhne ruku na kostel jakožto symbol společenské akceptace náboženství, pak provozuje sebezničení vlastních základů." Těmito drastickými slovy varoval ředitel německého evangelického institutu pro církevní stavby Thomas Erne před ukvapeným zřeknutím se nebo

zbořením kostelů. - Evangelická církev v Německu věnovala v letech 1990 - 2005 41 kostelů a kapli jinému uživateli, 26 pronajala, 96 prodala a 43 zbořila. V témže období bylo zbudováno 75 nových kostelů a 269 sborových center. - V Římskokatolické církvi bylo v této době 416 kostelů zavřeno a 98 zbořeno. Nově bylo postaveno 50 kostelů. Podle odhadu odborníků bude v nejbližších šesti letech uzavřeno víc než tři sta dalších kostelů.

***

V Bangladéši byl jmenován ministrem kultury právník Provod Mankin. Tento jedenasedmdesátiletý ekumenicky angažovaný římský katolík je prvním křesťanem ve vládě jihoasijského státu, kde muslimové tvoří 90 procent a křesťané méně než 0,5 procenta obyvatel.

(Z týdeníku Christ in der Gegenwart přel. Z.S.)

Jestliže se na někoho zlobíte, nevyhýbejte se jeho blízkosti. Vyhledejte ho a laskavě ho pozdravte... A lepší z vás bude ten, kdo přijde první a pozdraví.

Korán

ZPRÁVY

Oslava v Českých Budějovicích

85. výročí otevření Husova sboru na Palackého náměstí připomene náboženská obec slavnostními bohoslužbami s vysluhování svátostí biřmování 26. září v 9 h. Liturgii povedou bratr patriarcha Tomáš Butta a bratr plzeňský biskup Michael Moc. Slavnostní den bude zakončen v 18 h koncertem v Husově sboru.

(rst)

Divadlo MANA

Nížkoprahové centrum aktivit, Husův sbor Praha 10 - Vršovice, Moskevská 34, srdečně zve:

* 22. 9. v 19.30 h - převzaté představení z Divadla Viola Raymond Carver: *Proč si nezatančíte?* Inscenované čtení mistra krátké prózy a jednoho z nejvýznamnějších spisovatelů americké literatury 80. let minulého století.

Překlad: Jiří Hrubý (próza) a Eva Klimentová (poezie).

Pořad pro řadu "Poezie a jazz" připravili: Jiří Lábus a Miluše Viklická..

Hudební dramaturgie: Emil Viklický. Účinkují: Jiří Lábus a Emil Viklický (klavír).

* 29. 9. v 19.30 h PREMIÉRA (Divadlo Neklid) Robert Pinget, Eugène Ionesco: *Tklivá píseň* (scéna ve čtyřech). Inscenované čtení z dlouhodobého cyklu Zaprášené miniatury z pokladnice české a světové dramatické literatury.

"Když slovo ztratí svůj význam, aplikujte mechanismus hrací skřínky."

Překlad: Pavel Trtílek, Jan Krupa. Výprava a výběr hudby: Ivo Šorman. Pohybová spolupráce: Jana Černá. Úprava, dramaturgie a režie: Ivo Šorman.

Hrají: Miroslav Vrba, Jaroslav Těšitel, Petr Franěk, Jitka Foltýnová.

Vstup do divadla je z ul. Sportovní. Dopravní spojení tram 22 a 4 do zastávky Vršovické náměstí.

Bezbariérový přístup. Rezervace na tel. č. 731 100 059 nebo e-mailem - divadlo@centrummana.cz

(dm)

ŽIVOTNÍ JUBILEUM

BRATRA BISKUPA KARLA PUDICHA Dne 9. září se dožil, z Boží milosti, 95 roků bratr Karel Pudich, dlouholetý farář v Brně-Botanická, později diecézní tajemník a následně biskup brněnské diecéze.

Kdo ho známe, máme ho v paměti jako noblesního člověka, faráře a biskupa, který svou službu konal s plným nasazením a láskou ke Kristu i k lidem. Vždycky nám byl vzorem a zvláště v našem mladém věku příkladem věrné a poctivé služby v církvi. Zachoval si dodnes svěží rozum, i když tělo ztrácí sílu.

Přejeme jemu i jeho věrné a obětavé manželce Věře hodně síly od Boha, trpělivosti a pomoc v péči v Domově v Brně-Maloměřicích.

Bratře biskupe, díky za všechno, Bůh Vám odplácí za celou církev.

(dr)

Pozvánka na koncert

Náboženská obec v Heřmanově Městci zve v sobotu 19. září v 19 h do synagogy na koncert Světové a české muzikálové písně a melodie. Zazní písně z muzikálů My Fair Lady, West Side Story, Hello Dolly, Porgy and Bess, Evita, Jesus Christ Superstar, The Phantom of the Opera, Cats, Bídňáci, Dracula ad. Účinkují: Alena Tichá – zpěv, Laura Vlková – klavír.

(no)

Kalendář Nazaret 2010

Nazaret, diakonické středisko naší církve, připravuje nástěnný kalendář

na rok 2010, který

- je inspirovaný Sněhovou královnou Hanse Christiana Andersena

- je určený na podporu sociálních služeb Nazaretu

- je jiný než ty předešlé.

Objednávky přijímáme na tel. číslo 603 175 004 nebo 736 711 253 popř. e-mailem: nazaretdilna@centrum.cz i na adrese: Nazaret, DM CČSH, Žižkovsko nám. 1, 37312 Borovany.

(nd)

Ekumenická bohoslužba

Zveme na ekumenickou bohoslužbu v Husově sboru v Brně, Botanická 1, která se koná dne 20. září v 17 h. Liturgii povedou zástupci jednotlivých církví. Kázáním poslouží sestra Jana Křížová z Evangelické církve metodistické. Varhanní doprovod: Lukáš Rýdlo.

(dr)

Smutná zpráva

Bratra faráře Miloslava Lihářka Pán povolal 1. září 2009. Naší církvi sloužil v náboženských obcích Vrchlábí, Heřmanův Městec, Rychnov nad Kněžnou a Nová Paka.

Církev se s bratrem farářem rozloučila 8. září v Husově sboru v Žamberku. Jeho obětavá služba byla připomenuta ve všech sborech při nedělních bohoslužbách 13. září.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 21. 9. – 20 h

Dvořák, Händel, Vivaldi
New Prague Radio Symphony
Collegium

M. Zvolánek – trubka

* 22. 9. – 17 h

Bach, Händel, Dvořák
Yvona Škvárová – mezzosoprán,
Jan Kalfus - varhany

* 23. 9. – 17 h

Händel, Pachelbel, Bach
Josef Prokop – varhany,
Miroslav Laštovka – trubka

* 24. 9. – 17 h

Bach, Mozart, Franck
V. Trojanová – varhany,
R. Kyrlová – mezzosoprán,
T. Kyrál – lesní roh

* 25. 9. – 17 h

Bach, Schubert, Dvořák
Josef Kšica – varhany,
Tomáš Jindra – bas

* 25. 9. – 20 h

Bach, Vivaldi, Mozart
Praga Sinfonietta orchestra,
diriguje: M. Němcová,

Y. Škvárová – alt

* 26. 9. – 17 h

Bach, Schubert, Albinoni
Jiřina Pokorná – varhany
Miroslav Kejmar – trubka

* 26. 9. – 20 h

Bach, Vivaldi, Mozart
Praga Sinfonietta orchestra,
diriguje: M. Němcová,

Y. Škvárová – alt

* 27. 9. – 17 h

Bach, Händel, Debussy
DUO PER LA GIOIA,
Z. Šolcová – harfa,
M. Mesany – flétna

* 27. 9. – 20 h

Bach, Händel, Mozart
Prague Brass Ensemble
Jan Kalfus – varhany

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O NEMILOSRDNÉM SLUŽEBNÍKU

Toto po[15]obenství vyp[10]ává příb[4]h služebníka, jenž přestože mu jeho pán odpus[8]il veliký dluh, sám potom [1]jesmiřitelně vym[12]hal splacení mnohe[6] menšího [11]luhu po svém služ[7]bníku. Když se to pán doz[9]věděl, tohoto muže pot[14]jestal. St[2]jně tak s námi bude [5]jednat náš nebe[13]ký Ote[16], jestliže nebude[3]e sami sobě navzáj[17]m odpouštět.

V textu vynechaná písmenka zapište do tajenky v pořadí podle čísel.

(Řešení z minulého čísla: Právý chléb z nebe.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

KALENDARIUM – ZÁŘÍ

21. 9. 1459 - Krále Jiřího z Poděbrad uznali za svého pána v Horní Lužici.

21. 9. 1529 - Turci začali obléhat Vídeň. Moravané pod velením zemského hejtmana Jana z Pernštejna a osmičlenné vojenské rady postavili do boje proti nim 20 tisíc pěšáků a 1600 jezdců. Turecké oddíly upustily od obléhání 14. října.

21. 9. 1649 - Došlo k podpisu tzv. zatímního recesu (dohody o lhůtách výplaty smlouvené válečné náhrady Švédům a o postupném odchodu švédského vojska z českých zemí); reces byl ještě v říjnu t. r. doplněn zvláštní smlouvou s podrobnými instrukcemi.

22. 9. 1909 - Narodil se v Radčicích Václav Dobiáš (+ 18. 5. 1978 v Praze) - hudební skladatel a pedagog. Syn rolníka a lidového hudebníka hrával od 10 let v lidové kapele. Roku 1928 absolvoval učitelský ústav v Jičíně. Ve skladbě byl zprvu samouk, 1930-31 ji studoval soukromě u J. B. Foerster a 1937-39 na mistrovské škole pražské konzervatoře u V. Nováka a na oddělení čtvrttónové hudby u A. Háby. Zaměstnan byl jako odborný učitel na měšťanské škole v Praze-Vyšehradě.

Za nacistické okupace napsal umělecky cenné mužské sbory *Gospodine, pomiluj ny a Slovanská lípa*. Po válce se plně identifikoval s komunistickou ideologií a režimem byl oslavován jako čelný představitel socialistického realismu v hudbě. Za ten byly označovány jeho masové písně. V komorní hudbě reprezentoval tuto orientaci nonet *O rodné zemi* (1952). Ideologicky nezmanipulovaná *Sonáta pro klavír, dechové kvinteto, tympány a smyčcový orchestr* (1947, 2. verze 1958) nebo *Slavnostní přehlídkový pochod* (1950) dokládají jeho nesporný talent.

23. 9. 1879 - V Praze se konalo za účasti 72 poslanců zasedání českého státoprávního klubu, kde bylo 67 hlasy rozhodnuto vstoupit do říšské rady. Končily "odbojné" časy, začalo nové období tzv. aktivní politiky.

23. 9. 1884 - Narodil se v Milavči u Domažlic Josef Váchal (+ 10. 5. 1969 ve Studeňanech u Jičína) - malíř, grafik a spisovatel - nejvýraznější představitel symbolismu - viz ČZ 18/2009.

23. 9. 1894 - Na zemském sjezdu důvěrníků mladočeské strany v Nymburku bylo schváleno programové usnesení, o kterém jednalo shromáždění mladočeských poslanců 14. července t. r. Nymburská rezoluce (hlavní autorství přičteno J. Kaizlovi) měla tři ucelené části: 1. Potvrzovala platnost dosavadního programu z let 1889 a 1891; 2. Zdůrazňovala potřebu "konstruktivní opozice" proti "planému radikalismu"; 3. Vyjádřila svůj poměr k jiným stranám - moravskou lidovou stranu označila za "část svobodomyšlné strany, která je vlastní organizací zemskou". To bylo odrazem reality, kdy existovaly úzké styky mezi oběma stranami. Vstřícně se rovněž vyjádřila ke vzniku české konzervativní strany, naopak odmítavě se postavila k vytvoření české klerikální strany.

Rovněž negativní stanovisko zaujala rezoluce k možné pokrokové straně, ačkoli vítala "každé pokrokové hnutí v našem dorostu". Velice opatrně byl zde vymezen vztah k sociální demokracii, když pozornost je věnována jen "dělnické otázce".

25. a 28. 9. 1649 - Z iniciativy pražského arcibiskupa kardinála Arnošta hraběte Harracha (1623-1667), a zejména opata pražského emauzského kláštera Juana Caramuela z Lobkovic vyšly první dva protireformační dekrety pražských místodržících (třetí vyšel 1. února 1650), jimiž byli vypovídáni nekato-ličtí kazatelé ze země a poddaným bylo vyhrožováno přísnými tresty (vězením, vojenskými dragonádami, konfiskací majetku a ztrátou hrdla), nepřihlásí-li se do tří neděl k římskokatolické víře. Heslem, s nímž se protireformační tlak obnovoval, byl mariánský kult (který výrazně podporoval Ferdinand III. s jezuity). Na počátku byl v červnu 1650 zdvižen mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze (na památku vítězství nad Švédy) a 7. září 1650 s okázalostí navrácen mariánský obraz staroboleslavský na své původní místo.

25. 9. 1899 - Narodil se v Brně Ondřej Sekora (+ 4. 7. 1967 v Praze) - malíř, ilustrátor a spisovatel. Uměleckoprůmyslovou školu v Praze studoval v letech 1929-31 u Arnošta Hofbauera. Již předtím však byl kreslím a redaktorem Lidových novin (1921-39). Za okupace byl vězněn v koncentračním táboře (1944-45). Po válce se stal redaktorem deníku Práce a časopisu Dikobraz (1945-47), poté pracoval ve Státním nakladatelství dětské knihy v Praze (1948-52). Byl členem Svazu spisovatelů, Svazu československých výtvarných umělců a Sdružení českých umělců grafiků Hollar. Těžiště jeho díla ovšem spočívalo v knižní ilustraci pro děti, proslavil se zejména postavíčkou Ferdý Mravenec, uveřejňovanou od roku 1935 v četných publikacích (*Ferdý Mravenec*, 1935; *Ferdý v cizích službách*, 1936; *Ferdý v mraveništi*, 1938; *Trampoty brouka Pytlíka*, 1938; *Kousky mládence Ferdý Mravenec*, 1950), které vycházely v četných reedicích a byly i přeloženy do řady jazyků. Spolu s J. Ladou byl i průkopníkem specifické české formy komiksu. Ilustroval také cizí díla (například Vančurova Kubulu a Kubu Kubikulu, Langerovo Bratrstvo bílého klíče), věnoval se i drobné grafice (ex libris, novoročenky) a karikatuře. Ve 30. letech spolu s F. Bidlem (ten v koncentračním táboře zahynul) patřili k protagonistům anti-fašistické karikatury.

25. 9. 1924 - Zemřel v Senomatech u Rakovníka Karel Burian (* 12. 1. 1870 v Rousínově u Rakovníka) - slavný operní pěvec - tenorista.

26. 9. 1619 - Po kratším váhání oznámil Fridrich Falcký českým stavům, že volbu za krále přijímá.

26. 9. 1944 - Italská vláda vydala prohlášení o neplatnosti mnichovské dohody a vídeňské arbitráže (z 2. listopadu 1938).

(red)